TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2005. gada 9. jūnijā *

Lieta C-287/02

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, ko 2002. gada 9. augustā cēla

Spānijas Karaliste, ko pārstāv L. Fragasa Gadeja [*L. Fraguas Gadea*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv M. Nījārs [*M. Niejahr*] un S. Pardo Kvintijana [*S. Pardo Quintillán*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — spāņu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši E. Borgs-Bartets [*A. Borg Barthet*], Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents),

ģenerāladvokāts F. Dž. Džeikobss [*F.G. Jacobs*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 20. janvārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Spānijas Karaliste prasa atcelt Komisijas 2002. gada 12. jūnija Lēmumu 2002/461/EK par dalībvalstu grāmatojumu noskaidrošanu saistībā ar izdevumiem, ko finansējusi Eiropas Lauksaimniecības virzības un

garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļa, 2001. finanšu gadam (OV L 160, 28. lpp.; turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums") tiktāl, ciktāl ar to skarta dalībvalsts.

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.; turpmāk tekstā — "Pamata regula") 1. panta 2. punkta b) apakšpunktā un 2. panta 2. punktā ir paredzēts, ka ELVGF Garantiju nodaļa finansē intervenci, kas paredzēta, lai stabilizētu lauksaimniecības tirgu, un to veic saskaņā ar Kopienas noteikumiem tirgus kopīgās organizācijas sistēmā.

3 Saskaņā ar Pamata regulas devīto apsvērumu:

"[..] būtu jāpieņem divu veidu lēmumi, viens par fonda Garantiju nodaļas kontu dzēšanu [grāmatojumu noskaidrošanu], bet otrs par finansiālo seku noteikšanu, ieskaitot precizējumus finansējumā [finanšu korekcijas], ko sastāda pēc pārbaužu rezultātiem par izdevumu atbilstību Kopienas noteikumiem."

4 Attiecībā uz pirmo lēmumu veidu par grāmatojumu noskaidrošanu Pamata regula ar 7. panta 3. punktu noteic, ka Komisija veic maksātāju grāmatojumu noskaidrošanu līdz 30. aprīlim, gadu pēc attiecīgā finanšu gada, ņemot vērā šīs pašas regulas

6. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto informāciju. Atbilstoši šim pēdējam noteikumam dalībvalstis regulāri nosūta Komisijai akreditēto maksātāju gada pārskatus par fonda Garantiju nodaļas finansētajiem darījumiem, kam pievieno informāciju, kas vajadzīga grāmatojumu noskaidrošanai, un apstiprinājumu par nodoto pārskatu pilnīgumu, precizitāti un ticamību.

5 Pamata regulas 7. panta 3. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu attiecas uz nodoto pārskatu pilnīgumu, precizitāti un ticamību un ka lēmums nekavē pieņemt turpmāku lēmumu saskaņā ar šī paša panta 4. punktu.

6 Attiecībā uz otro lēmumu veidu par atbilstību Pamata regulas 7. panta 4. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka Komisija "pieņem lēmumu par izdevumiem, kas ir jāizslēdz no [..] Kopienas finansējuma, ja tā atklāj, ka izdevumi nav veikti atbilstoši Kopienas noteikumiem".

7 Minētā 7. panta 4. punkta otrajā un trešajā daļā arī ir noteikta procedūra, kura jāievēro, pirms tiek pieņemts lēmums par finansējuma atteikumu. Šī procedūra paredz, ka rakstiski tiek paziņoti Komisijas pārbaužu rezultāti un attiecīgās dalībvalsts atbildes un pēc tam abas puses cenšas panākt vienošanos par veicamo darbību. Ja vienošanās netiek panākta, dalībvalsts četru mēnešu laikā var lūgt sākt procedūru, lai būtu par starpnieku attiecīgajām pusēm.

8 Atbilstoši Pamata regulas 16. panta 1. punktam tiek atcelta un aizvietota Padomes 1970. gada 21. aprīļa Regula (EEK) Nr. 729/70 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 94, 13. lpp.). Šī paša panta 2. punktā ir precizēts, ka atsauces uz atcelto regulu uzskata par atsaucēm uz šo regulu un tās jālasa saskaņā ar tās I pielikumā doto korelācijas tabulu. Saskaņā ar 20. panta otro daļu Pamata regulu attiecina uz izdevumiem, kas veikti, sākot no 2000. gada 1. janvāra.

9 Komisijas 1995. gada 7. jūlija Regulā (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru (OV L 158, 6. lpp.), ko groza Komisijas 1999. gada 22. oktobra Regula (EK) Nr. 2245/1999 (OV L 273, 5. lpp.; turpmāk tekstā — "Piemērošanas regula"), 4. pantā ir paredzēts, ka grāmatojumu noskaidrošanas nolūkā, kas paredzēts Pamata regulas 7. panta 3. punktā, dalībvalstis līdz 10. februārim gadā, kas seko pēc attiecīgā finanšu gada beigām, nosūta Komisijai gada pārskatus par Fonda Garantiju nodaļai uzticētajiem izdevumiem un katras nodaļas vai maksātāju sagatavotos ziņojumus, kā arī sertificējošās iestādes vai iestāžu sagatavotos sertifikātus un ziņojumus.

10 Piemērošanas regulas 7. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka grāmatojumu noskaidrošanas, kas minēta Pamata regulas 7. panta 3. punktā, lēmumā nosaka veikto to izdevumu summu katrā dalībvalstī attiecīgajā finanšu gadā, kuri ir atzīstami par tādiem, ko atlīdzina ELVGF, neskarot saskaņā ar šī panta 4. punktu turpmāk pieņemtos lēmumus, pamatojoties uz nodotajiem pārskatiem, kā arī atlaidēm un avansa pārtraukšanu tā paša finanšu gada ietvaros. Piemērošanas regulas 7. panta 1. punkta otrā daļā ir noteikts:

"Summas, kas iepriekšminētā lēmuma rezultātā ir iekasējamas no katras dalībvalsts vai tai atmaksājamas, nosaka, atrēķinot attiecīgajā finanšu gadā veiktos avansa

maksājumus no attiecīgajā gadā atzītajiem izdevumiem saskaņā ar pirmo daļu. Šīs summas atrēķina vai pieskaita avansa maksājumiem, kas veicami, sākot ar otro mēnesi pēc mēneša, kurā stājās spēkā lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu."

11 Atbilstoši Piemērošanas regulas 7. panta 2. punktam "līdz 31. martam, kas seko finanšu gada beigām, Komisija nosūta ieinteresētajai dalībvalstij tās veikto iesniegtās informācijas pārbaužu rezultātus kopā ar visiem tās ierosinātajiem grozījumiem".

12 Piemērošanas regulas 8. panta 1. punkta redakcija ir šāda:

"1. Ja pēc izmeklēšanas Komisija uzskata, ka izdevumi nav veikti saskaņā ar Kopienas noteikumiem, tā attiecīgajai dalībvalstij paziņo pārbaužu rezultātus un norāda korektīvus pasākumus, kas jāveic, lai turpmāk nodrošinātu atbilstību Kopienas noteikumiem.

Paziņojumā ietver atsauci uz šo regulu. Dalībvalsts sniedz atbildi divu mēnešu laikā [..].

Pēc atbildes sniegšanas termiņa beigām Komisija uzaicina attiecīgo dalībvalsti uz divpusējām sarunām, un puses cenšas panākt vienošanos par veicamajiem

pasākumiem, kā arī par pārkāpuma smaguma novērtējumu un Kopienai nodarītajiem finansiālajiem zaudējumiem. Pēc šīm sarunām un pēc termiņa beigām, ko Komisija, apspriedusies ar dalībvalstīm, pēc tām ir noteikusi tālākas informācijas sniegšanai, vai, ja dalībvalsts nepieņem uzaicinājumu uz tikšanos Komisijas noteiktajā termiņā, pēc šā termiņa beigām Komisija oficiāli nosūta dalībvalstij savus secinājumus [..]. Neskarot šā punkta ceturto daļu, paziņojumā iekļauj to izdevumu novērtējumu, kurus Komisija gatavojas izslēgt atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktam.

Dalībvalsts iespējami īsā laikā informē Komisiju par korektīviem pasākumiem, kas ir pieņemti, lai nodrošinātu atbilstību Kopienas noteikumiem, un to spēkā stāšanās dienu. Komisija pēc vajadzības pieņem vienu vai vairākus lēmumus atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktam par to izdevumu izslēgšanu, kuri neatbilst Kopienas noteikumiem, līdz pat korektīvo pasākumu spēkā stāšanās dienai."

Fakti un process

13 Pēc tam, kad Komisija par 2001. finanšu gadu no Spānijas maksātājiem bija saņēmusi gada pārskatus, tā 2002. gada 27. marta vēstulē Spānijas valsts iestādēm paziņoja savas pārbaudes rezultātus. Precizējot, ka šī vēstule ir paziņojums gan Piemērošanas regulas 7. panta 2. punkta, gan 8. panta 1. punkta nozīmē, Komisija norādīja, ka tā vairākās Spānijas iestādēs, tostarp Navarrā [*Navarre*], ierosina grāmatojumu noskaidrošanu pirms 2002. gada 30. aprīļa. Tā savukārt piebilda, ka

neierosina maksātāju grāmatojumu noskaidrošanu *Fondo español de garantía agraria* (*FEGA*), *Castille-La Manche*, *Baléares*, *La Rioja* un Basku zemē. Šīs vēstules pielikumā katram gadījumam bija minēts pārbaužu raksturs un papildu informācija, kas tika pieprasīta pirms ierosinājuma veikt grāmatojumu noskaidrošanu, kā arī Komisijas pārbaužu rezultāti.

14 Kā paredzēts Pamata regulas 7. panta 1. punktā, 2002. gada 19. aprīlī ELVGF komitejas sēdē, kurā piedalījās Spānijas iestādes, Komisija sēdes dalībniekiem iesniedza ziņojumu par kopsavilkumu, kas ietvēra šo pārbaužu rezultātus (turpmāk tekstā — "kopsavilkuma ziņojums") un lēmuma par grāmatojumu noskaidrošanu projektu.

15 2002. gada 22. aprīļa vēstulē Spānijas iestādes Komisijai adresēja savus apsvērumus par lēmuma projektu un kopsavilkuma ziņojumu.

16 2002. gada 25. aprīļa vēstulē tās pašas iestādes Komisijai nosūtīja savus apsvērumus par *Castille-La Manche* maksātāja grāmatojumiem, balstoties uz 2002. gada 23. aprīļa sertificējošās iestādes sagatavoto dokumentu, atbildot uz Komisijas lēmuma projektu (turpmāk tekstā — "dokuments saistībā ar lēmuma projektu"), un attiecībā gan uz grāmatojumu noskaidrošanu, gan arī uz notiekošo atbilstības procedūru. Spānijas iestādes uzsvēra — sertificējošā iestāde uzskatīja, ka pastāv pietiekamas garantijas, ka grāmatojumi ir pilnīgi, pareizi un ticami. Tās uzskatīja, ka Komisijas ierosinātajā korekcijā savukārt nav jāietver atlīdzināmās kompensācijas, bet gan jāaprobežojas ar piešķirto atbalstu apūdeņotas kukurūzas kultūrai. Šādos

apstākļos minētās iestādes uzskatīja, ka korekcija ir nosakāma EUR 17 855, nevis EUR 1 831 526,08 apmērā.

17 2002. gada 11. jūnijā Spānijas iestādes iesniedza dokumentus par Navarras maksātāja grāmatojumiem.

18 2002. gada 12. jūnijā Komisija pieņēma Apstrīdēto lēmumu. Ar šo lēmumu, kura juridiskais pamats ir Pamata regulas 7. panta 3. punkts, noteica grāmatojumu noskaidrošanu visiem Spānijas maksātājiem, izņemot FEGA, kā arī Basku zemes maksātājus, un tajā bija ietverti grozījumi noskaidrotajos grāmatojumos.

19 Tā rezultātā Spānijas iestādes Komisijai turpināja nosūtīt dokumentus un izteikt argumentus saistībā ar pamata jautājumiem tās atbilstības procedūras ietvaros, kas norisinājās pirms lēmuma pieņemšanas un ir paredzēta Pamata regulas 7. panta 4. punktā.

20 Ar šo prasību Spānijas Karaliste lūdz Tiesu atcelt Apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas ietver grozījumus, lai labotu kļūdas *Castille-La Manche*, *Navarre* un Basku zemes maksātāju grāmatojumos (turpmāk tekstā — "attiecīgie maksātāji"). Otrkārt, tā prasa piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Komisija prasa Tiesai prasību noraidīt un piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasību

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Piemērošanas regulas pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

22 Pirmajā pamatā Spānijas valdība pauž viedokli, ka Komisija ir pieņēmusi Apstrīdēto lēmumu, neievērojot pretrunīgo procedūru, kas paredzēta Piemērošanas regulas 8. panta 1. punktā. It īpaši Komisija šo noteikumu, pieņemdama minēto lēmumu, ir pārkāpusi, nesagaidot Spānijas iestāžu atbildi uz paziņojumu par lēmuma projektu, neuzaicinot to uz divpusējām sarunām, lai novērtētu pārmestā pārkāpuma smagumu, un neļaujot tai attiecīgajā gadījumā lūgt uzsākt samierināšanās procedūru. Šī valdība uzsver, ka, šādi rīkojoties, minētajām iestādēm, pārkāpjot tiesības uz aizstāvēšanos, nav dota iespēja minēt pierādījuma elementus un sagatavot vajadzīgos dokumentus, lai attaisnotu veiktos izdevumus.

23 Komisija savā iebildumu rakstā norāda, ka Apstrīdētais lēmums, kas pieņemts, balstoties uz Pamata regulas 7. panta 3. punktu, attiecas uz grāmatojumu noskaidrošanas posmu, nevis posmu par atbilstības lēmumu, kas paredzēts tā paša

panta 4. punktā. Tā piebilst, ka, pirms tiek pieņemts lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu, ar Piemērošanas regulas 7. panta 2. punktu ir izvirzīta prasība, lai Komisija pirms tam attiecīgajai dalībvalstij paziņo šo pārbaužu rezultātus un visus paredzētos grozījumus.

24 Komisija uzsver, ka atbilstoši iedibinātai Tiesas judikatūrai attiecībā uz Komisijas lēmumiem par dalībvalstīm pārskaitīto ikmēneša avansa maksājumu samazināšanu ELVGF finansēto izdevumu ietvaros pastāv vispārējs noteikums, atbilstoši kuram Komisijai, vadot kopējo lauksaimniecības politiku, nav tiesību izmantot naudas līdzekļus, kas neatbilst noteikumiem par attiecīgā tirgus organizāciju (1991. gada 17. oktobra spriedumi lietā C-342/89 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-5031. lpp., 14. punkts, un lietā C-346/89 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-5057. lpp., 14. punkts). Tā rezultātā Komisija pirms grāmatojumu akceptēšanas var maksātāju grāmatojumus pilnveidot, iesniedzot korekcijas, kādi noteiktas, ja tā konstatē, ka noteikti izdevumi ir veikti, neievērojot šos noteikumus.

25 Komisija uzskata, ka Apstrīdētajam lēmumam ir tīri provizorisks raksturs tādā nozīmē, ka radītā attiecīgo izdevumu neatbilstība Kopienu tiesību normām un galīgs Kopienu finansējuma atteikums ir atkarīgs no atbilstības lēmuma pieņemšanas, ar ko Pamata regulas 7. panta 4. punktā un Piemērošanas regulas 8. pantā paredzētās pretrunīgās procedūras beigās attiecīgajā gadījumā apstiprina jau veikto grāmatojumu pielāgošanu. Visbeidzot, Komisija apstrīd Spānijas valdības apgalvojumu, atbilstoši kuram ir pārkāptas Spānijas Karalistes tiesības uz aizstāvēšanos.

26 Savā replikā Spānijas valdība norāda, ka, pirmkārt, 2002. gada 27. marta vēstulē Komisija nav minējusi nevienu finanšu korekciju, kas veicama attiecīgo maksātāju grāmatojumu noskaidrošanas stadijā, un, otrkārt, ka no finansējuma izslēdzamās

izdevumu summas bija aprēķinātas tikai kopsavilkuma ziņojumā un atbilstošajā Komisijas lēmuma projektā, kas tika apspriests 2002. gada 19. aprīļa ELVGF komitejas sanāksmē. Tā arī apgalvo, ka kopsavilkuma ziņojums nav pieejams spāņu valodā.

27 Otrkārt, Spānijas valdība uzskata, ka, neskatoties uz Komisijas minēto judikatūru, finanšu korekcijas nav jāīsteno grāmatojumu noskaidrošanas ietvaros. Pirmkārt, veiktie izdevumi, neievērojot attiecīgā tirgus kopīgās organizācijas noteikumus, nepārsniedz materiālās kļūdas slieksni, ko definējusi Komisija. Otrkārt, atbilstoši sertificējošo iestāžu teiktajam pietiekamās garantijas — tādas kā grāmatojumu pilnīgums, precizitāte un ticamība — ir sasniegtas. Treškārt, minētā judikatūra attiecas uz Komisijas lēmumiem par ikmēneša avansa maksājumu samazināšanu, kam ir cits juridiskais pamats nekā Apstrīdētajam lēmumam. Ceturtkārt, minētā valdība iestājas pret to, ka lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu, kas neaprobežojas vienīgi ar "grāmatvedības pielāgojumu" piemērošanu un kas nav pieņemts saskaņā ar paredzēto formālo procedūru, šajā sakarā ir jāpiemēro vienpusēji, proti, pat tad, ja grāmatojumu noskaidrošanas procedūra atbilstības nolūkā jau ir veikta. Visbeidzot, Spānijas valdība finanšu korekcijas attiecīgo maksātāju grāmatojumos pirms paredzētās procedūras, kā rezultātā tika pieņemts atbilstības lēmums, kvalificē kā "priekšlaicīgas" vēl jo vairāk tādēļ, ka Basku zemes maksātāja gadījumā ar Apstrīdēto lēmumu netika uzsākta grāmatojumu noskaidrošana.

28 Atbildot uz repliku, Komisija apstrīd veikto pielāgojumu priekšlaicīgo raksturu attiecīgo maksātāju grāmatojumiem. Pieejamā informācija ļāva izdarīt vispārīgus secinājumus par nodoto grāmatojumu pilnīgumu, precizitāti un ticamību, kā rezultātā tajos minētie izdevumi tiek vai nu akceptēti, vai noraidīti, ja tie netiek veikti atbilstoši Kopienu tiesību noteikumiem.

29 Otrkārt, Komisija uzskata, ka Spānijas valdības replikas rakstā minētie iebildumi saistībā ar paziņojumu 2002. gada 27. marta vēstulē par grozījumiem, ko tā ierosināja veikt nodotajos grāmatojumos, ir jauns pamats, kas atzīstams par nepieņemamu. Pakārtoti Komisija prasa atzīt šo pamatu par nepamatotu.

30 Visbeidzot, Komisija norāda, ka tas, kas tiek apšaubīts šajā lietā, ir spēja maksātāju gada pārskatos veikt pielāgojumus nepamatotos izdevumos, kas rada grāmatojumu kvalitātes problēmas un rada atbilstības problēmas spēkā esošajam Kopienu tiesiskajam regulējumam. Visādā ziņā ir svarīgi šo spēju atzīt, lai nezaudētu lielu daļu tās nozīmes gada grāmatojumu noskaidrošanas procedūrā.

Tiesas vērtējums

31 Pirmām kārtām ir jāizvērtē, vai Komisija ir tiesīga veikt finanšu korekcijas maksātāju gada pārskatos, sākot no brīža, kad tā pieņem lēmumu par grāmatojumu noskaidrošanu.

32 Vispirms, Pamata regulas 7. panta 3. punkts paredz, ka tāds lēmums, kas attiecas uz nodoto grāmatojumu pilnīgumu, precizitāti un ticamību, nekavē pieņemt turpmāku lēmumu saskaņā ar šī paša panta 4. punktu, ar ko noraida Kopienu finansējumu izdevumiem, ja tie nav veikti atbilstoši Kopienu tiesiskajam regulējumam. Piemērošanas regulas 7. panta 1. punktā šajā sakarā ir precizēts, ka katras dalībvalsts atmaksājamās summas atbilstoši šim pēdējam lēmumam ir nosakāmas, no attiecīgā

finanšu gada laikā atlīdzināmiem izdevumiem atrēķinot tā paša finanšu gada ietvaros veiktos izdevumus. No tā izriet, ka, pieņemot lēmumu par grāmatojumu noskaidrošanu, Komisija neatkarīgi no minētā 7. panta 4. punktā minētā atbilstības lēmuma var izdarīt secinājumus par atklātajiem trūkumiem nodotajos grāmatojumos.

33 Turklāt atbilstoši Piemērošanas regulas 7. panta 2. punktam uz gada pārskatu pārbaudēm balstītos grozījumus var ierosināt pirms grāmatojumu noskaidrošanas ar nosacījumu, ka ierosinājumi tiek iesniegti ieinteresētajai dalībvalstij līdz 31. martam, kas seko attiecīgā finanšu gada beigām. Šajā sakarā no 2002. gada 27. marta vēstules un tās pielikuma izriet, ka ierosinātie grozījumi saistībā ar *Castille-La Manche* un Basku zemes iestāžu gada pārskatiem Spānijas Karalistei tika paziņoti.

34 Visbeidzot, no Tiesas judikatūras izriet, ka Komisijai jautājumā par kopējo lauksaimniecības politiku nav tiesību izmantot naudas līdzekļus, kas neatbilst noteikumiem par attiecīgā tirgus kopīgo organizāciju, un ka šis noteikums ir vispārpiemērojams (iepriekš minētais spriedums Vācija/Komisija, 14. un 15. punkts, un spriedums Itālija/Komisija, 14. un 15. punkts.).

35 No iepriekš minētā izriet — ja Komisija norāda, ka maksātāju grāmatojumi ietver izdevumus, kas veikti pretrunā ar Kopienu tiesību noteikumiem par attiecīgā tirgus kopīgo organizāciju, tai, izdarot secinājumus, ir tiesības veikt finanšu korekcijas maksātāju gada pārskatos no brīža, kad ir pieņemts lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu atbilstoši Pamata regulas 7. panta 3. punktam.

36 Tā kā Komisijas kompetencē lēmuma par grāmatojumu noskaidrošanu ietvaros ietilpst izdarīt šādas korekcijas, ir jāizvērtē, vai šajā gadījumā ir ievērotas tiesības uz aizstāvēšanos attiecībā uz Spānijas Karalisti, kā to skaidri apstrīd Spānijas valdība.

37 No Tiesas judikatūras izriet, ka tiesību uz aizstāvēšanos ievērošana jebkurā aizsāktā procedūrā pret personu, kas varētu novest pie rīcības, kura rada iebildumus, ir Kopienu tiesību pamatprincips, kas jānodrošina arī tad, ja attiecībā uz procedūru nepastāv nekāds regulējums. Ar šo principu tiek izvirzīta prasība, ka to lēmumu adresātiem, kas personīgi skar viņu intereses, pēc lēmuma pieņemšanas tiek dota iespēja paust savu viedokli (skat. 1996. gada 24. oktobra spriedumu lietā C-32/95 P Komisija/*Lisrestral* u.c., *Recueil*, I-5373. lpp., 21. punkts, un 2000. gada 21. septembra spriedumu lietā C-462/98 P *Mediocurso*/Komisija, *Recueil*, I-7183. lpp., 36. punkts).

38 Šajā gadījumā Spānijas iestādēm dotā iespēja paust savu viedokli par ierosinājumiem grāmatojumu noskaidrošanā gan korespondences apmaiņas ietvaros starp šīm iestādēm un Komisiju, gan ELVGF komitejas sanāksmes laikā, kas norisinājās 2002. gada 19. aprīlī, kā rezultātā tika pieņemts Apstrīdētais lēmums, atbilda prasībām ievērot principu par tiesībām uz aizstāvēšanos.

39 Attiecībā uz Spānijas valdības argumentiem, kas ietver norādījumu, ka Komisijai vajadzēja sasaukt divpusēju tikšanos un attiecīgā gadījumā ļaut Spānijas Karalistei lūgt uzsākt samierināšanās procedūru, tie ir atstājami bez ievērības. Faktiski Piemērošanas regulas 8. panta 1. punktā paredzētā procedūra, lai galīgi noteiktu

veicamās korekcijas, netika pabeigta laikā, kad minētā dalībvalsts cēla savu prasību. Tādējādi tās argumenti saistībā ar Apstrīdētā lēmuma likumību nav efektīvi.

40 Kas attiecas uz Spānijas valdības iebildumiem, kuri minēti replikas rakstā un attiecas uz Komisijas šķietamo noklusējumu, neatbildot uz 2002. gada 27. marta vēstulē izteikto lūgumu paziņot ierosinātās finanšu korekcijas grāmatojumu noskaidrošanas ietvaros, ir jānorāda, ka prasības pieteikums ietver pamatu, kas ir minēts primāri un attiecas uz Piemērošanas regulas pārkāpumu, un ietver norādījumu, ka nav ievērota 8. panta 1. punktā paredzētā pretrunīgā, sarežģītā procedūra. Minētie iebildumi, kas nekādi neattiecas uz šo pretrunīgo procedūru, neskar nevienu pamatu un tādējādi ir uzskatāmi par tādiem, ar ko rada jaunu pamatu, kas pirmo reizi minēts replikā.

41 Tomēr šajā gadījumā procedūras laikā nav minēts neviens jauns pierādījums, ar ko tiek attaisnots, ka Spānijas valdība novēloti minējusi šādu pamatu, lai gan tai bija iespēja to norādīt sākotnējā prasības pieteikumā. Tā rezultātā šis pamats nav atzīstams par pieņemamu atbilstoši Tiesas Reglamenta 42. panta 2. punkta pirmajai daļai. Tas pats attiecas uz pamatu par to, ka kopsavilkuma ziņojums nav pieejams spāņu valodā, jo arī šis pamats pirmo reizi ir minēts replikā.

42 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats ir noraidāms.

Par otro pamatu, kas minēts pakārtoti un attiecas uz kļūdu atlīdzināmajā summā, kura norādīta Apstrīdētā lēmuma I pielikumā

43 Spānijas valdība norāda — pieņemot, ka Tiesa neaizkavēs pienākumu neizpildi procedūrā saistībā ar finanšu korekcijām attiecīgo maksātāju grāmatojumos, kas attiecas uz *Castille-La Manche* maksātāja grāmatojumiem, Apstrīdētā lēmuma I pielikumā esošās finanšu korekcijas ir kļūdainas gan pēc būtības, gan attiecībā uz to summu.

Par pirmā pamata otro daļu, kas attiecas uz finanšu korekciju, kas veikta *Castille-La Manche* maksātāja grāmatojumos, pamatojumu

— Lietas dalībnieku argumenti

44 Spānijas valdība balstās uz sertificējošās iestādes apsvērumiem dokumentā par lēmuma projektu nolūkā apstrīdēt finanšu korekcijas pamatotību. Tā norāda, ka šajā dokumentā sertificējošā iestāde konstatē, ka vienīgais galvenais apsvērums, kas

obligāti un nekavējoties ir jāizvērtē augstākstāvošiem maksātājiem un uz ko tās norāda savā audita ziņojumā ELVGF 2001. finanšu gada grāmatojumu sertificēšanai (turpmāk tekstā — "sertifikācijas ziņojums"), proti — par koordinācijas trūkumu starp vadības centru un informātikas departamentu, atsaucas uz finanšu kļūdu, piemērojot nepareizu soda koeficentu par atstāšanu papuvē attiecībā uz apūdeņoto kukurūzu. Sertificējošā iestāde uzskata, ka, pirmkārt, runa ir par kļūdu, kas netika konstatēta iepriekšējo gadu laikā un kas skāra tikai vienu no budžeta līnijām, kuras sagrupētas ar nosaukumu "aramkultūras", un, otrkārt, ka kļūda ir bijusi sistemātiska, kā rezultātā varēja identificēt mehānismu, kas to izraisīja, un daļēji novērtēt sekas.

45 Otrkārt, balstoties uz Komisijas vadlīnijām Nr. 8, kas ietvertas dokumentā VI/5331/98 ar nosaukumu "Vadlīnijas ELVGF iestāžu grāmatojumu sertifikācijas auditam" un kas attiecas uz valsts sertificējošo iestāžu kļūdu paraugu atlasi un novērtējumu, Spānijas valdība atzīmē, ka finanšu korekcija nebija piemērojama, vismaz ne grāmatojumu noskaidrošanas stadijā, jo kļūdu, kas atklātas attiecīgo grāmatojumu auditā, pilnīgas ekstrapolācijas rezultāts bija EUR 7 725 640,85, kas nepārsniedza materiālās kļūdas slieksni, veidojot 1 % no kopējiem izdevumiem. Šī iemesla dēļ sertificējošā iestāde varēja secināt, ka par 2001. finanšu gadu *Castille-La Manche* nodotie grāmatojumi ir pilnīgi, precīzi un ticami.

46 Savos procesuālajos rakstos Komisija izklāsta iemeslus, kuru dēļ iestādes ir secinājušas, ka iestāžu grāmatojumi nav apstiprināmi bez iepriekš veikta pielāgojuma. Proti, tā šajā sakarā balstās uz sertifikācijas ziņojumu. Tāpat kā sertificējošā iestāde, tā salīdzināja informāciju, kas atrodama ziņojumā, ar to informāciju, kas minēta attiecīgās iestādes ziņojumā par audita secinājumiem saistībā ar iepriekšējā finanšu gada grāmatojumiem.

47 Komisija atzīmē, ka sertifikācijas ziņojums, ko tā citē, "šajā finanšu gadā pēc būtības neprecizēto apsvērumu" starpā ietver galveno apsvērumu par aramkultūru nozari. Tas attiecas uz koordināciju starp vadības centru un informātikas dienestu, lai grozītu informātikas pielietojumu atbalsta vadīšanā.

48 Komisija piebilst, ka atbilstoši sertificējošās iestādes viedoklim šis galvenais apsvērums atsaucas uz apsvērumiem par divu veidu kļūdām iepriekšējā finanšu gada grāmatojumos, kas atrodamas šīs iestādes ziņojumā. Pirmā ir datorsistēmas kļūda, kas izraisīja kļūdainu summu pārskaitīšanu attiecībā uz piešķirto atbalstu papildinājumu saņēmējiem, kuri īpašās zonās audzē graudaugus. Otrā kļūda, kas ir palikusi neizskaidrota, ir saistīta ar datorsistēmu, kura paredzēta trūkumu novēršanai, pieaugot informācijai par pienākumu ievērot minimālo zemes platību, kura atzīta par atstātu papuvē. Šī pēdējā kļūda bija pamatā tam, ka tika pārskaitītas lielākas summas par tām, kas bija jāpārskaita.

49 Atbilstoši sertifikācijas ziņojumam, ko citē Komisija, līdzīgu trūkumu esamība pārskatos par 2001. finanšu gadu norāda uz to, ka iepriekšējo finanšu gadu grāmatojumos atrodamās kļūdas netika labotas pirms vēlāku grāmatojumu sastādīšanas. Saskaņā ar Komisijas uzskatu no minētā ziņojuma izriet, ka kļūdas ir nejaušas. Tā min kļūdas saistībā ar graudaugiem un grūtībām attiecībā uz vērā ņemamo mainīgo pārbaudi, lai aprēķinātu atbalstu saskaņā ar platību, kur šāda pārbaude ir vajadzīga, lai, pielietojot datorsistēmu, neatkārtotu kļūdas.

50 Komisija it īpaši atzīmē, ka nepareiza papuvē atstātās zemes platības samazinājuma piemērošana attiecībā uz apūdeņoto kukurūzu ir pamats kļūdainu summu pārskaitījumam 2001. finanšu gada ietvaros. Tā arī norāda, ka, pamatojoties uz sertifikācijas ziņojumu, datorsistēmā netika pareizi ievadīti pārbaužu rezultāti un ka ar to netika aizsargāta šo rezultātu reģistrēšana.

— Tiesas vērtējums

51 Atbilstoši Piemērošanas regulas 7. panta 1. punktam ar lēmumu par grāmatojumu noskaidrošanu nosaka to gada izdevumu summu, ko veic katrā dalībvalstī attiecīgā finanšu gada laikā un kas tiek veikti uz ELVGF rēķina. No tā izriet, ka Komisija neizbēgami uzsāk tādu summu novērtēšanu, kas nav atzītas.

52 Otrkārt, atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai ar Pamata regulu Komisijai ļauj ELVGF uzņemties tikai tās summas, kas pārskaitītas atbilstoši izstrādātiem noteikumiem dažādās lauksaimniecības produktu nozarēs (skat. 1988. gada 25. februāra spriedumu lietā 327/85 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, 1065. lpp., 24. punkts; 1992. gada 8. janvāra spriedumu lietā C-197/90 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 38. punkts, un 2002. gada 24. janvāra spriedumu lietā C-118/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-747. lpp., 38. punkts), un uzliek Komisijai pienākumu atteikties finansēt izdevumus, ja tā konstatē nelikumības (2003. gada 9. janvāra spriedums lietā C-157/00 Grieķija/Komisija, *Recueil*, I-153. lpp., 44. punkts).

53 Tāpat no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisijai, lai pierādītu, ka eksistē noteikumu par lauksaimniecības tirgu kopīgo organizāciju pārkāpums, ir nevis izsmeļoši jāpierāda pārbaužu nepilnīgums vai valsts iestādes iesniegto skaitļu nepareizība, bet gan jāsniedz pierādījumi nopietnām un saprātīgām šaubām, kas tai rodas saistībā ar šīm pārbaudēm vai šiem skaitļiem. Šis atvieglojums par pierādījumu prasību attiecībā uz Komisiju ir izskaidrojams ar faktu, ka dalībvalsts atrodas izdevīgākā pozīcijā, lai saņemtu un pārbaudītu vajadzīgos datus ELVGF grāmatojumu noskaidrošanai, un tādējādi tai piekrīt izklāstīt vissīkākos un pilnīgākos pierādījumus tās pārbaudes patiesajam stāvoklim vai skaitļiem un, attiecīgā gadījumā, Komisijas apgalvojumu nepatiesumam (skat. 2001. gada 6. marta spriedumu lietā C-278/98 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-1501. lpp., 39.–41. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā Grieķija/Komisija, 15.–17. punkts, un 2004. gada 4. marta spriedumu lietā C-344/01 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-2081. lpp., 58. punkts).

54 Tiesa turklāt atkārtoti ir nospriedusi, ka ieinteresētā dalībvalsts savukārt nevar atcelt to, ko apstrīd Komisija, nepamatojot savus apgalvojumus ar to elementu palīdzību, ar ko rada uzticamu un operatīvu kontroles sistēmu (iepriekš minētais spriedums lietā Grieķija/Komisija, 18. punkts).

55 Šajā gadījumā savos procesuālajos rakstos Komisija ir izklāstījusi būtiskus pierādījumus šaubām, kas tai radās saistībā ar 2001. gadā Spānijas iestāžu veikto pārbaužu ticamību. Vispirms tā uzsver, ka 2000. finanšu gadā pieļautās kļūdas netika izlabotas nākamajā gadā, ieskaitot kļūdas, kas radās, pielietojot datorsistēmu, kā rezultātā tika pārskaitītas kļūdainas summas attiecībā uz graudaugiem un minimālo platību, kas deklarēta kā atstāta papuvē. Turklāt Komisija atzīmēja, ka, pamatojoties uz sertifikācijas ziņojumu, no vienas puses, nepareiza papuvē atstātās zemes samazināšana attiecībā uz apūdeņoto kukurūzu ir novedusi pie tā, ka par 2001. finanšu gadu tika pārskaitītas kļūdainas summas, atšķirībām parādoties lietu

pārbaudes laikā, un, no otras puses, ka netika uzsāktas kontroles, lai nodrošinātu pārbaužu rezultātu reģistrēšanu. Visbeidzot, atbilstoši sertifikācijas ziņojuma izrakstiem, kas pievienoti Komisijas atbildes rakstam, šādas pārbaudes trūkst dažādām aramkultūru nozarēm.

56 Tomēr Spānijas valdība nesniedz pierādījumus ne par šo pārbaužu patieso stāvokli, ne arī par Komisijas apgalvojumu neprecizitāti. Otrkārt, nav pierādīts, ka 2000. finanšu gada pārbaudes sistēmā atrastie trūkumi netika novērsti, lai šai sistēmai varētu uzticēties attiecībā uz 2001. finanšu gadu. Vienkāršs apstiprinājums, atbilstoši kuram kļūda attiecās uz budžeta līniju apūdeņotajai kukurūzai, nekādā gadījumā neapmierina pierādīšanas prasības, ko piekrīt veikt ieinteresētajai dalībvalstij, kā tas noteikts judikatūrā, uz kuru atsauce veikta šī sprieduma 54. punktā.

57 Pirmām kārtām nav atbalstāms, ka pilnīgo kļūdu, kas atklātas attiecīgo grāmatojumu auditā, ekstrapolācijas rezultāts nepārsniedz materiālās kļūdas slieksni, kāds noteikts Komisijas vadlīnijās Nr. 8. Faktiski šīs vadlīnijas attiecas uz kļūdu paraugu atlasi un novērtējumu, ko veic valsts sertificējošās iestādes. Ar tām netiek apšaubīta Komisijas kompetence veikt grozījumus gada pārskatos lēmuma par grāmatojumu noskaidrošanu pieņemšanas stadijā.

58 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijas argumentācija būtībā ir pierādījums nopietnām un saprātīgām šaubām par Spānijas valdības veikto pārbaužu rezultātiem, kas saprotamā veidā šo argumentāciju neapstrīd. No tā izriet, ka Komisijai bija pamats konstatēt Kopienu tiesību normu par ELVGF izdevumiem pārkāpumu un,

pastāvot jautājumam par nepiemērotā veidā izklāstītu izdevumu summas novērtējumu, izdarīt finanšu korekcijas.

59 Tādējādi otrā pamata pirmā daļa, ko Spānijas Karaliste min prasības uzturēšanai, ir atstājama bez ievērības.

Par otrā pamata otro daļu, kura attiecas uz pamatojumu finanšu korekcijai, kas veikta *Castille-La Manche* maksātāja grāmatojumos

— Lietas dalībnieku argumenti

60 Pirmkārt, Spānijas valdība norāda, ka finanšu korekcijai ir jāattiecas vienīgi uz aramkultūru līniju, kuras dēļ radās kļūda iestāžu savstarpējās koordinācijas trūkuma dēļ, proti, līniju, kas attiecas uz papuvē atstātām zemes platībām saistībā ar apūdeņoto kukurūzu, uz kuru ir balstīta Komisijas ierosinātā korekcija.

61 Komisija iebilst, ka paraugu atlases nejaušības dēļ iestāžu savstarpējās koordinācijas problēma var izraisīt divu veidu kļūdas. Rodot saikni starp atklātajām kļūdām par 2000. un 2001. finanšu gadu, sertificējošā iestāde arī apstiprināja, ka koordinācijas problēma skar ne tikai apūdeņoto kukurūzu, bet arī graudaugus vai minimālās zemes platības, kas deklarētas kā atstātas papuvē.

62 Otrkārt, Spānijas valdība uzsver, ka, pat pieņemot saistībā ar valsts atbalstu aramkultūrām atklāto kļūdu ekstrapolācijas visiespējamāko vērtību, kā to darīja Komisija, šī summa sasniedz EUR 1 380 043,53, jo ekstrapolācija, ko veica Komisija, ietver līniju, kura atbilst to kompensāciju atlīdzināšanai, kas nav daļa no atbalsta aramkultūrām.

63 Komisija, savā atbildes rakstā uz repliku pārņemot 2002. gada 10. decembra paziņojumā teikto, kas pievienots tā pielikumā un atbilstoši kuram "kompensāciju atlīdzināšanas līnija tik tiešām nebija jāņem vērā ekstrapolācijas procesā" un "šis apgalvojums tiks ņemts vērā galīgajās korekcijās", norāda, ka tas, pēc Komisijas domām, Apstrīdētajā lēmumā norāda uz grāmatojumu noskaidrošanas pagaidu raksturu. Otrkārt, Komisija uzskata, ka grāmatojumu noskaidrošanas procedūras ietvaros pierādījumu nevar būt vairāk, nekā tas prasīts atbilstības pārbaudes procedūras ietvaros, kas bija pamats atbilstības lēmuma pieņemšanai, ar ko galīgi nosaka piemērojamās finanšu korekcijas.

— Tiesas vērtējums

64 Kas attiecas uz pierādījumiem, tad ar Tiesas judikatūru iedibinātie principi ir atgādināti šī sprieduma 53. un 54. punktā. It īpaši pieņēmumā, kur Komisija veica novērtējumu, pamatojoties uz veikto pārbaužu rezultātiem, lai aprēķinātu regulāri ELVGF uzrādīto izdevumu summas, Tiesa šādu novērtējumu apstiprināja, jo dalībvalsts nebija sniegusi nevienu pierādījuma elementu par to, ka Komisija ir balstījusies uz neprecīziem faktiem, un vairāk nebija pierādījusi, ka atklātās

nepilnības neskar Kopienas budžetu vai ietekmē to ievērojami mazākā apmērā, nekā tas izriet no Komisijas pieņēmumiem (2002. gada 21. marta spriedums lietā C-130/99 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-3005. lpp., 90. un 91. punkts).

65 Šajā sakarā vienkāršs apgalvojums, atbilstoši kuram kļūdā, ko pieļāvušas Spānijas iestādes, skar tikai apūdeņoto kukurūzu, ko neatbalsta neviens pierādījums par uzticamas un efektīvas kontroles sistēmas esamību, nekādā ziņā neatceļ novērtējumu, ko veikusi Komisija.

66 Tomēr ir jākonstatē — atbilstoši pašas Komisijas teiktajam, kas pārņemts atbildē uz repliku un minēts šī sprieduma 63. punktā, Komisija ir norādījusi, ka ir kļūdījusies, savā ekstrapolācijā ietverot kompensāciju atlīdzināšanas līniju. Tādējādi, kā to savu secinājumu 56. punktā norāda ģenerāladvokāts, ir jāatzīst, ka Komisija ir kļūdaini ietvērusi minēto kompensāciju atlīdzināšanas kļūdu apjoma novērtējumā.

67 Otrkārt, pastāv objektīvi pierādījumi, kas apstiprina šīs kļūdas esamību. Tādējādi no to kļūdu visiespējamākās vērtības saraksta, ko ekstrapolējušas sertificējošās iestādes, sākot no *Castille-La Manche* maksātāja grāmatojuma, kas atrodams Komisijas iebildumu rakstam pievienotā ziņojuma izrakstā, izriet, ka atlīdzināmās kompensācijas ir ietvertas veiktajās finanšu korekcijās.

68 No iepriekš minētā izriet, ka Apstrīdētais lēmums nav spēkā, jo tas ir prettiesisks daļā par summu iekasēšanu, kas Spānijas Karalistei nepienākas no ELVGF Garantiju nodaļas.

69 Tomēr, tā kā Spānijas Karaliste prasa atcelt to kompensāciju atlīdzināšanu, kas iekļautas attiecīgajiem maksātajiem veiktajās finanšu korekcijās, Tiesai piekrīt lemt par tās prasījumiem.

70 Neskatoties uz to, ka Komisija ir paudusi nolūku atbilstības lēmumā saskaņā ar Pamata regulas 7. panta 4. punktu ņemt vērā pieļauto kļūdu galīgo korekciju laikā, Tiesai no Apstrīdētā lēmuma pārbaudes sākuma ir jāizdara visi secinājumi par šo nelikumību.

71 Tādējādi rodas jautājums, vai finanšu korekcijas, kas ar Apstrīdēto lēmumu veiktas *Castille-La Manche* maksātāja grāmatojumos, ir atceļamas kopumā, vai arī ir pasludināma daļēja šo korekciju atcelšana.

72 Pakārtoti prasot atbrīvot no summām saistībā ar kompensāciju atlīdzināšanu, Spānijas valdība ir jāatzīst kā prasītājs, kas prasa daļēji atcelt tās finanšu korekcijas,

kuras veiktas attiecīgajos grāmatojumos, jo tās attiecas tikai uz šīm kompensācijām.

73 Kopienu tiesas kompetencē neietilpst pasludināt lēmuma atcelšanu pilnībā, ja prasītājs to prasa atcelt tikai daļēji. Tomēr tai nav pamatotu priekšrocību daļēji atcelt strīdīgo lēmumu gadījumā, ja šādi noteikumi nepastāv.

74 Tādējādi ir jāizvērtē, vai kompensāciju atlīdzināšanas summas ir izslēdzamas no grāmatojuma par aramzemēm, tādējādi ļaujot veikt korekcijas tikai attiecībā uz šo summu.

75 Šajā sakarā kļūdu visiespējamāko vērtību saraksts, ko ekstrapolējušas sertificējošās iestādes un kas minēts Komisijas atbildes rakstā, sākot no to norādītajiem skaitļiem, ļauj noteikt Komisijas kļūdu un atsevišķi noteikt summas saistībā ar diviem korekcijas elementiem. Tā rezultātā finanšu korekciju ir iespējams noteikt tikai summai, kura attiecas uz aramkultūru nozari.

76 Sakarā ar to, ka kompensāciju atlīdzināšanas summas ir izslēdzamas no grāmatojumiem, ir jāsecina, ka, nepastāvot vajadzībai ar Apstrīdēto lēmumu

Castilla-La Mancha maksātāja grāmatojumā atcelt finanšu korekcijas kopumā, var pasludināt daļēju šo summu atcelšanu.

77 No visa iepriekš minēto apsvērumu kopuma izriet, ka, pirmkārt, ir jāatceļ Apstrīdētais lēmums tiktāl, ciktāl tā I pielikumā attiecībā uz Spānijas Karalistei atlīdzināmo summu ir ietvertas finanšu korekcijas *Castille-La Manche* maksātāja grāmatojumos, kas atbilst kompensāciju atlīdzināšanas summai, un, otrkārt, prasība pārējā daļā ir noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

78 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr saskaņā ar tā paša panta 3. punkta pirmo daļu, ja abiem lietas dalībniekiem spiedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs. Tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši, ja lietas dalībniekiem spriedums ir pilnīgi vai daļēji nelabvēlīgs. Tā kā Spānijas Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs pirmā pamata ietvaros un Komisijai spriedums ir daļēji nelabvēlīgs attiecībā uz otro pamatu, katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Komisijas 2002. gada 12. jūnija Lēmums 2002/461/EK par dalībvalstu grāmatojumu noskaidrošanu saistībā ar izdevumiem, ko finansējusi Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļa, 2001. finanšu gadam ir atceļams tiktāl, ciktāl tā I pielikumā attiecībā uz Spānijas Karalistei atlīdzināmo summu ir ietvertas finanšu korekcijas *Castille-La Manche* maksātāja grāmatojumā, kas atbilst kompensāciju atlīdzināšanas summai;

2) prasību pārējā daļā noraidīt;

3) Spānijas Karaliste un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]